

Nadnárodní společnosti páchají absolutní zločin. Říká se tomu korporátní, nebo liberální fašismus

- CZ24 News | 18. listopadu 2023

SVĚT: Osud světa se zdá v nejbližší budoucnosti na vážkách - s válkou na Ukrajině, rozpoutáním bojů na Blízkém východě, obnovenou záplavou migrantů a číhajícími mutacemi covidu máme před sebou domino, jehož jednotlivé kostky už padají. Dá se to změnit? Producent Petr Kratochvíl doufá, že šance na změnu je nyní ve Spojených státech, pokud v blížících se prezidentských volbách zvítězí Donald Trump, kterého považuje za Churchilla dnešní doby. Možnost, že by se něco pohnulo v Evropě, natož v Česku, příliš nevidí, protože jsme příliš svázáni s pokrytectvím Západu. A v předchozí části rozhovoru náš host smutně konstatoval: „Jsme ubožáci, lokajové, sluhové Ursuly von der Leyenové, Bidenovy administrativy a dalších. Jsme nehrdý národ. Jsme opět sluhové. Nemám slov, jak opovrhuji touto politikou.“

Martina: Víš, mě napadá zdánlivě úplně jiná věc. Ale já si vzpomínám, jak naše maminky - tedy generace těch, co se narodili mezi válkou a podobně, nebo za druhé světové války - když byly Vánoce, tak to, co se dělo v našich rodinách bylo ne nebe, ale peklo. Vánoce byly krásné, ale to, co se odehrávalo, jak musel být každý hrneček umytý, každá sklenička musela být znovu vyleštěná - už měsíc před Vánocemi jsme byli otrávení. Do toho jsme zase my nutili maminky péct, abychom se ještě mohli chlubit ve škole, kolik máme druhů cukroví. Nebyly peníze, ale všechno se do toho nastrkalo. Možná si to také pamatuješ - byla to totální rekonstrukce celého bydlení, domova, a tak. A já jsem se nedávno ptala mé maminky, protože teď k tomu přistupujeme jinak - víc pohoda, víc si užijeme, pojďme na procházku, a tak: „Prosím tě, vzpomínáš si na to, co se dělo?“ Ona mi říkala: „Já nevím. Nedávno jsem nad tím přemýšlela, a přijde mi to jako nějaká hypnóza. My jsme se o tom s ženskými v práci bavily, a teď jsme se navzájem ještě stresovaly tím, co která má.“

A já se tě chci zeptat. Jestli si myslíš, že je to možné, že se opravdu jenom tak určitá skupina tak trochu zblázní? Protože my teď máme poměrně jasně nakročeno k totalitním principům. My si o ně říkáme. My si dokonce říkáme o více zákonů, o více trestů, více pokut, více bezpečí. My už chceme dýchat i na řece, jestli jsme neměli pivo na lodi. Rozumíš? A já to teď srovnávám s tou maminkou., protože si myslím, že atmosféra ve společnosti tehdy byla taková, a z České televize a z rádia se tady vinuly tyto pokyny, které lidé nemuseli poslouchat - a poslouchali. Řekni mi, není toto nějaká další vlna sebehypnózy?

Petr Kratochvíl: Když tě vezmu za slovo, tak Vánoce probíhaly tak, jak probíhaly. V totalitě to byl krásný útěk k tomu upéct dvacet druhů cukroví, protože člověk se neměl jak jinak projevit. Takže se maminky předháněly - protože neměly možnost projevit se jinak - byl to útěk na chaty, na polínka, prkýnka, na krásno, zatlouct si plot. Společnost byla nemocná - je to davová psychóza. A dneska je zase nemocná jinak. Ano, je to davová psychóza.

Absolutní manipulaci lidstva digitálními technologiemi se dá utéct jen tak, že všichni vezmou chytrý telefon, a hodí ho co nejdál. Tak vypneme my je, a ne

oni nás.

Martina: A momentálně asi k šíření davové psychózy máme mnohem více prostředků než tehdy první a druhý program ČT.

Petr Kratochvíl: Já jsem hned na začátku, když začal internet, říkal, že tohle je daleko nebezpečnější než atomová bomba, a dneska mně, myslím, většina lidí dá za pravdu, že to je velký problém. Když vidím děti, jak se koukají do chytrých telefonů, tak ony už nebudou za dvě, tři generace schopny samy rozhodnout cokoli, protože si to najdou jako v navigaci, kterou také najdou v chytrém telefonu. Ony už přestanou přemýšlet. A tam dochází k absolutní manipulaci lidstva, a není možné, aby to bylo s touto technologií jinak. Podle mě se tomuhle nedá utéct. Dá se tomu utéct, když všichni vezmou chytrý telefon, a hodí ho co nejdál. Tak vypneme my je, a ne oni nás. Ale oni vědí, že se tohle nestane. Tak, jako maminky nevyhodí automatické pračky, a nezačnou prát na valše. Na to si člověk strašně rychle zvykne. Toto vidím velice špatně a velice černě. Proto říkám, že jednou skončíme – nevím kdy – ale jednou to skončí jako Planeta opic.

Martina: Protože v tomto smyslu slova by bylo mnohem horší, kdyby to šlo dál v klidu tak, jak to jde nyní, než nějaký velký otřes, který si samozřejmě nepřejeme.

Petr Kratochvíl: Přesně tak to je. To je to, čeho si je člověk, který cítí, vědom, že musí dojít k nárazu, že katarze musí být obrovská, aby nedošlo k absolutnímu zničení člověčenstva. Nebudu říkat lidstva, to je takové bezpohlavní, člověk. To, co se teď děje, je všechno proti člověku.

Nadnárodní společnosti páchají absolutní zločin. Říká se tomu korporátní, nebo liberální fašismus.

Martina: Co se to stalo, že jsme najednou začali sami na sebe působit tak rakovinně, tedy že se naše buňky zvrhly, a začaly jít proti člověku? Máš na to nějakou teorii?

Petr Kratochvíl: Vznikají geniální věci, třeba od Elona Muska, a dalších úžasných lidí, ale lidstvo k tomu nedospělo. Oni možná jo, ale lidstvo to nestíhá, a tímto způsobem totálně zdegenerujeme. Je to už vidět na dětech. Já ti řeknu věc, která se mi hrozně líbila: Byl jsem na ostrově v Asii, na Maledivách, úžasný resort, a všichni mimo mě a mé ženy se koukali do chytrých telefonů, nebo do tabletů, a nikdo neviděl, že nad nimi létají obrovští netopýři – všichni měli jen ozářené ksichty tablety. A když chtěli vidět netopýra, tak si ho našli v tabletu. Tohle prostě nemůže skončit dobře. Pak jsem jel na ostrov, kde bydleli jenom domorodci – já rád chodím na hřbitovy – protože podle toho poznám nejlíp kulturu národa...

Martina: Jsme takzvaní funerální turisté.

Petr Kratochvíl: Funerální turista, to je přesné. Takhle já trávím narozeniny. A říkám tamnímu domorodci: „A vy tady nemáte hřbitov?“ A on říká: „Tohle je hřbitov“. A já říkám: „Vy tam nedáváte ani kytičku, nebo něco?“ A on se na mě podíval a říkal: „Hele, my nejsme pokrytci jako vy. My se o lidi staráme. My nemáme domovy důchodců, potřebují nás, když žijí. Teď už nás nepotřebují.“

Martina: Nějací moc chytrí. To říkal domorodec?

Petr Kratochvíl: To říkal domorodec. Ostrovan, který z toho ostrova nikdy nevytáhl patu.

Martina: A když k tomu všemu ještě připočteme třeba umělou inteligenci – o jejímž vývoji a možnostech si myslím, že nemáme ponětí, a vlastně mnozí z nás si to neumíme vůbec ani představit – tak by to dílo, které nám je předkládáno jako budoucí ráj, ale mohlo by to být totální otroctví,

mohlo být dokonáno poměrně rychle.

Petr Kratochvíl: Myslím, že bude dokonáno, pokud se tohle všechno podaří, strašně rychle. Když se podíváme na dokumenty o umělé inteligenci, a trochu si uvědomíme, kam až to jde, tak až tam, kam sahá naše fantazie, tam to půjde. To je šílenost, a myslím, že tohle opravdu může zničit lidstvo, jak říká Elon Musk.

Martina: Podíváme se na Čínu, kde by to člověk přezíravě čekal: Kreditní systém, poslušnost, a tak dále. Podíváme se ale na Ameriku, a tam už jsme nečekali, že se jiná forma kreditního systému, kreditů a laiků na Facebooku, chytne tak často. Pak se můžeme podívat na země, o kterých se už vůbec nic nedozvíme, jako je třeba Jihoafrická republika, protože tam to nedopadá zrovna nejlépe, takže o tom nebudeme příliš informovat. Podíváme se na Evropu a vidíme, čemu jdeme vstříc. Řekni mi, čím to je, že lidi s různými kořeny, s různou historickou zkušeností, s různým historickým vývojem, s různou geografii, přestala plošně bavit demokracie a svoboda?

Petr Kratochvíl: Tahle otázka je přesná. Já mám zkušenost, že vždycky, když se nejvíc dařilo a když byla absolutní pohoda, tak se divadelní soubor rozpadl. Nikdy se nerozpadl, když byly problémy, které se stále řešily. A tohle je strašně podobné. Překročili jsme Rubikon konzumu a předhánění se, a velké nadnárodní společnosti toho využily k absolutnímu zločinu. Páchá se zločin, říká se tomu „korporátní fašismus“. Klaus Schwab říká: „Nebudete mít nic a budete šťastní.“ To je spíš feudální fašismus. Ale je to liberální fašismus. Liberálové nám všude zfašizovali. A jde to k nám – strašně rychle.

Bod možného návratu byl překročen, už se to nedá vrátit

Martina: Myslíš, že je šance, že se lidé probudí včas? Nebo už byl bod návratu překročen?

Petr Kratochvíl: Myslím, že bod návratu už byl překročen, že se to nedá vrátit. Doporučil bych úžasný film, dokument, o kterém se nemluví – zase se to bojkotuje – a to je „Sound of Freedom“, nejúspěšnější film, který bojkotuje Hollywood. Protože Hollywood vlastní kdo? Čína. „Sound of Freedom“ podporuje, nebo stojí v čele tohoto úžasného dokumentu, Mel Gibson, Denzel Washington. Absolutní tma, nesmí se o tom mluvit. V Americe se to vystříhuje, do kin se to nemá pouštět. A ten vypovídá o dnešní době, ale týká se to především obchodu s dětmi a pedofilie, kterou chtějí například v Americe...

Tátové musí jasně říct: A dost! Na děti nám nesahejte, nebo dostanete po hubě!

Martina: Legalizovat.

Petr Kratochvíl: Zlegalizovat. Na děti nám nesahejte, nebo opravdu dostanete po hubě. Tátové musí prostě říct: „A dost!“ Ti, co splácejí hypotéky za barák, postavili barák, zasadili strom – tak ti musí říct: „Ne! A dost!“. Takhle daleko to musí dojít. Ale řeknu ještě další: „No Farmers, No Food“ – dokument od Romana Balmakova. Také si to lidé mohou najít, není to těžké, a podívat se na to. Tam všechno je. Oni se tím vůbec netají. To, co já tady říkám, oni říkají otevřeně. Když to tady říkám tobě, tak si připadám jak magor, ale když si to pustíš, a on ti to takhle říká, tak řekneš: „A jéje. To je malér.“

Martina: My jsme se tady bavili o Ronaldu Reaganovi, který měl pravidla: „Komunismus je zlo. Nízké daně. Absolutní svoboda. Stát nesmí lidem překážet, ať už různými regulacemi, nebo vysokými daněmi.“ To je popis staré dobré Ameriky, jak jsme si ji pamatovali, a jak jsme si ji idealizovali. Dobře, Ronalda Reagana už nemá ani Amerika. Má někoho takového Evropa?

Petr Kratochvíl: Já to vezmu z jiné strany: Macron – to jsou všechno nemocní lidé, to je vidět, že to jsou nemocní lidé – s tou svou paní učitelkou. Trudeau je to samé, a v Kanadě, to se podívej, to je to samé. Všechno to je to samé. To nejsou lidé, to nejsou muži, to nejsou osobnosti. Podívej se na Ursulu von der Leyen – ta je jak z Přeletu nad kukaččím hnízdem, jako ta krásná blondátá sestřička – a my jsme pacienti, z nás se stali pacienti. A tato doba, si myslím, vyplivne v Evropě nějakého nového Churchilla, nebo také Hitlera, a v Americe je to definitivně Donald Trump, ale také Kennedy junior. To je důležité.

Martina: Myslíš, že Donald Trump ustojí všechny soudy, a bude znovu bojovat o Bílý dům? Protože kampaň, která proti němu jede od prvního dne, kdy oznámil svou kandidaturu, to nevím, jestli je pro člověka vydržitelná?

Petr Kratochvíl: On to vydrží, je to fighter, on je Američan, za kterým já jsem odešel, kterého uctívám, to je Ronald Reagan. To jsou oni, kteří padnou na hubu, ale umí znovu vstát. Zkrachuješ? To není nic špatného, musíš znovu vstát, a znovu jít dál. To je ta message. Ono to totiž začíná výchovou.

Řeknu ti příklad: Já chodím hrozně rád v Portugalsku na koridu, ale korida je tam o něčem jiném. Tam, když dospěje kluk, a končí škola, tak táta pošle svého syna, aby se postavil býkovi, a jeho kamarádi mu musí pomoci. Čili, když mu nepomohou býka zastavit, tak býk toho kluka zabije. To znamená, že tam se tento kluk učí odvahu a zodpovědnost, důvěru v kamarádství. To je přece úžasná záležitost.

Martina: Mužská iniciace.

Petr Kratochvíl: Ano. A u nás dospívajícího syna vezme táta poprvé na pivo.

Martina: I to je přechodový rituál. Ale půllitrem býka neumlátíš.

Petr Kratochvíl: Přesně tak.

Musíme mít takové zastupitele, kterým věříme, kteří nám nebudou lhát. Současná garnitura slouží špatným lidem v EU, jako je Ursula von der Leyen a spol., a to je cesta do pekel.

Martina: I u nás se dělají nějaké přechodové rituály, ale většinou to je spojeno třeba s nějakou církevní mládeží, nebo něco podobného, YMCA, a podobně. Ale pravdou je, že to u nás není úplně zvykem. Dobře. Ty jsi řekl, že to je výchovou a že Donald Trump pravděpodobně vydrží stát tomu býkovi tváří v tvář přesto, že kamarádů, kteří ho podrží, asi moc nemá.

Petr Kratochvíl: Má jich víc, než si myslíme.

Martina: Než se tady u nás dozvídáme.

Petr Kratochvíl: Než se tady dozvídáme. Můžu jmenovat i slavné, ale to je zbytečné, za ním stojí osmdesát milionů lidí, kteří absolutně věří, že je neopustí, že to dotáhne do konce, že je to Cassius Clay v ringu.

Martina: Když se znovu podívám do Evropy, tak tady jsme zatím nevygenerovali žádného lídra, a tak se tě chci zeptat, jestli vlastně dokážeme v Evropě, v rámci Evropy, uhájit na prvním místě svou svobodu slova, protože od té se to odvíjí. Zda ji dokážeme uhájit, pokud zůstaneme součástí Evropské unie.

Petr Kratochvíl: Tady zase na mě začnou všichni šíleně plivat, ale na to si člověk zvykne. Já jsem přesvědčen, že se musí obnovit V4, aniž bych někoho chtěl urazit. Poslouchal jsem Orbána, jeho tři velké projevy, a všechno podepíšu. Orbán je lepší než vy všichni dohromady. Poláci, Duda, všichni lepší než vy dohromady. Tím chci říct, že kdyby se dala dohromady V4, tak máme šanci něco uhájit, něco vybojovat především proti po všech stránkách sílícímu Německu, proti Evropské unii. Myslím, že Evropská unie není to, co bylo úmyslem Evropské unie, ale že to je dnes absolutní paskvil, a že to je špatně. My tam máme naši Jourovou, která zavádí největší cenzuru, jaká nebyla ani za bolševika. A když se jí redaktori zeptají: „Kde to berete, že tohle je konspirace?“ Tak ona říká: „To mám zjištěné ze CIA.“ Takže se člověk musí začít smát. Ano, naše záchrana je spojit se především s Polskem a s Maďarskem.

Martina: Ty, jako světoobčan, a pozorný pozorovatel toho, co se děje kolem, myslíš, že je ale možné v tuto dobu vystoupit z Evropské unie? Víím, mluvil jsi o tom, že je potřeba se spojovat jako V4. Ale je čas se také rozpojovat tímto způsobem, nebo je to trošičku marné gesto?

Petr Kratochvíl: Je to marné gesto. Musíme mít takové zastupitele, kterým věříme, kteří nám nebudou lhát. Ti, kteří řeknou: „My musíme, protože pro nás, pro náš národ, je tohle lepší“ – a říct to natvrdo, ne sprostě lhát. Naše garnitura slouží špatným lidem v Evropské unii, a to je třeba Ursula von der Leyen a spol., a to je cesta do pekel. Ale nemůžeme odejít, nejde to. Já myslím, že to nejde. Laicky si myslím, že jde proti tomu bojovat, když nás bude víc.

Martina: Petře Kratochvíle, vidíš ve světě nějaký útvar, etnikum, stát, kde to funguje?

Petr Kratochvíl: Řeknu ti to takhle: Bude to fungovat všude, ale musí se všichni pořádně naštvat.

Martina: Ale ty už říkáš: „Bod zlomu je trošku minut.“ A navíc jsi řekl, že nevěříš tomu, že všechny moderní technologie začneme využívat tak, aby sloužily, a ne je zneužívat, a že neodhodíme chytré mobily, neodhodíme našeptávače v podobě umělé inteligence. Takže, řekni mi, prosím tě: Co by se tedy muselo stát? Otázka, na kterou nikdy nedostanu odpověď. Co tedy s tím?

Petr Kratochvíl: Jsme schopni prodloužit tento stát velkou revolucí, velkým zemětřesením, než nás doběhnou šílené technologie se strašně nemocnými lidmi. Tomu neutečeme, tomu se utéct nedá, to je prostě vývoj. Muselo by to být biblicky... Umělou inteligenci, a všechny tyto technologie dáme do trezoru, nikomu je nedáme, nikomu nic nepustíme, až k tomu dospějeme. Což se nemůže stát. To je utopie.

V delším horizontu to pro lidstvo dobře nevidím

Martina: A jak tedy sypeš ty písek do soukolí, třeba v rámci své rodiny? Máš spoustu dětí, jste téměř klan. Tak jak to děláš ty?

Petr Kratochvíl: Všechno věnuji lásce dětem, aby cítili lásku. Lásky k přírodě, pěstování slepic – to dělám kvůli dětem – slepičky jim snášejí každý den vajíčka – to nedělám kvůli sobě. Aby věděly, že existují tyhle malé radosti, že když slepičku nakrmí, tak že ona jim snese vajíčko. Maličkosti. V maličkostech. A doufat, že kolem sebe člověk vytvoří pár lidí, kteří si rozumí a kteří místo ve ferrari budou jezdit na mopedu. Zpomalit, dýchat, být šťastný za to, co je, najít znovu Boha, kterého jsme ztratili. V papeži Františkovi ho nevidím, ale ve Wojtylovi jsem ho viděl.

Martina: Ne Boha, ale zástupce, řekněme.

Petr Kratochvíl: Zástupce. Já prostředníka nepotřebuji, ale můj pastýř je určitě Duka, a ne Halík. Musíme si to najít, vyzobat. Dneska jsem v takové náladě, že v delší budoucnosti to pro lidstvo dobře

nevidím. Hrozně mě to štve, ale – asi bych to ani neměl říkat – realita je šílená v tom, co člověk všechno dokáže – a jak se dokáže zlikvidovat.

Martina: Takže jediná cesta je v podstatě ta nejjednodušší: Modli se a pracuj.

Petr Kratochvíl: Ano. Užívej si přírody a buď pokorný.

Martina: Napadlo tě před třiceti třemi roky, že si za třicet tři let s někým budeš povídat na tato témata? Poté, co jsi se vrátil s rozjařenýma očima z Ameriky s pocitem: „Já jsem to dokázal v Americe, a teď to dokážu tady doma. Proto se vracím domů, tady je svoboda, všechno zlé je za námi, a teď už se budeme dívat do budoucna jenom s nadějí“.

Petr Kratochvíl: V životě by mě to nenapadlo. V životě. Ale musím nalévat dětem – tím pádem všem – nějaký optimismus. Já ho hledám těžko. Nejsem pesimista, myslím, že jsem velký optimista, životní optimista, ale najednou všechny problémy, které jsem tady měl, když jsem se vrátil, jsou nicotné proti tomu, co se děje ve světě. Někaké dotace, co to je „dotace“? Komunista támhle, estébák tady, a taky nic neznamená, že na Hradě máme šíleného komunistu, generála, který souhlasil se vstupem sovětských vojsk. Tohle někomu říct před třiceti lety, tak řeknou: „Ty jsi se zbláznil. Takového člověka my nikdy nezvolíme.“ Dneska ho zvolí úplně všichni. Divadelníci, ti, co podepisovali Antichartu, si dneska zvolí komunistického generála, který souhlasil se vstupem sovětských vojsk, dělají si z něj nového Havla. Tohle by mě ani ve snu nenapadlo, že je vůbec možné. To by ani Havel nenapsal ve své nejabsurdnější hře.

Martina: Přemýšlel jsi nad tím, kde jednou strávíš podzim života? Máš více možností. Když se tak podíváš na mapu, tak kam zapíchneš prst, a řekneš si: „Petře, tady to bude dobré“?

Petr Kratochvíl: Tam, kde je to nejchudší, v Portugalsku. Tam jsou lidé opravdoví. Myslím, že už nemám co dělat v Americe. Tady jsou lidé hrozně divní – prostě jsme nehrdý národ. Myslím, že asi nejlépe bude dětem v Portugalsku mezi pastevci, co tam jsou. Tam chodí každý den ráno s kozami – stačí jim jeden olivovník, a nějak nic neřeší.

Nejsme daleko od toho, že divadelní kolektivy budou žádat trest nejvyšší, jako pro paní Štěpničkovou, pro ty, kteří třeba jen nemají roušku, nebo se nenechali naočkovat

Martina: Já bych možná jenom polemizovala o tom nehrdém národu, protože mám obavu, že jsme si už zvykli nás považovat za národ panských služek a jejich pánů, ale myslím, že jsme mnohokrát v životě, a v historii, ukázali, že tomu tak úplně není. A když se podíváš třeba jenom na odboj u nás za druhé světové války, tak vezmi v úvahu, že tady na počet obyvatel zemřelo v odboji nejvíce lidí v Evropě – a nemuseli.

Petr Kratochvíl: Řeknu to jinak: Ke všem dobrým lidem jsme se zachovali vždycky špatně. A nejsme daleko od toho, že kolektivy divadel budou psát a žádat trest nejvyšší tak, jako to chtěli pro paní Štěpničkovou, třeba jenom proto, že nebudeš mít roušku, nebo že se nenecháš očkovat. Tak málo stačí. Dokud tento národ nevezme, že generál Mašín velice dobře vychoval své děti – ne jako tatínek generála Pavla – a nepřiznají hrdinský čin: Pro ně válka neskončila, oni šli za svobodou, chtěli bojovat za svobodu. A teď můžu jmenovat dál a dál, jak kdo tady vždycky dopadl. Nechováme se dobře ke svým lidem, kteří pro tento národ něco udělali, jako jsou letci RAF, a tak dál. Když dneska vím, že estébáci, kteří vyslýchali disidenty, mají větší důchody, tak je mi z toho na zvracení. To nikomu nevadí?

Martina: Teď už půjdeme do diskuse. Myslím, že vadí. Ale já jsem měla tendenci vzhlížet právě

k RAF, k Churchillovi, a tak dále, ale trochu mě v tom ruší to, že jsme pak museli za naše vojáky, kteří bojovali v bitvě o Anglii, a padli, zaplatit do poslední tkaničky. Ještě, myslím v osmdesátých letech, nám zadržovali zlato, dokud jsme nesplatili pohřeb i těch, kteří se nikdy nad Kanálem nenašli. A to mně na tom přijde takové, že bych nám možná pořád oslí uši nemalovala, protože si někdy myslím, že jsme byli jenom naivní, a naletěli.

Petr Kratochvíl: Znáám pár lidí, kteří za nás v Anglii bojovali. Přes Pavla Landovského jsem se seznámil s jedním letcem, jmenoval se Smornic, to jsou lidé, kteří už se sem nechtějí nikdy vrátit tak, jako se sem nechce vrátit Mašin, protože tomu nevěří. Tato společnost prostě není zdravá. A znovu se to ukázalo tím, že jsme se nevypořádali s komunistickou minulostí, a jsme na tom vůbec nejhůř z postkomunistických států. Proto budeme říkat o Orbánovi, že to je fašista, a Poláci pro nás zase budou druhořadí. Vždyť Poláci ve své historii bojovali jak s Němcem, tak s Rusem: A teď tady máte toho Pavla, a budete někoho kritizovat? Ježíšmariá. Tamhle čeká za bukem estébák, a vy máte tu drzost někoho kritizovat? No, to je...

Martina: Na druhou stranu zase, Petře, vezmi v úvahu, že ke spoustě demokracií jsme se dívali jako k etalonům – třeba Austrálie – a podívej, co dělala Austrálie za covidu, to bylo téměř bezpříkladné, a vlastně se nakonec nechal stejným způsobem strhnout i Nový Zéland. Podívejme se, jak se chovala Amerika, podívejme se na hysterii kolem nás. Já myslím, že...

Petr Kratochvíl: Tam jsou infiltrovaní lidé – to neříkám já, to říká Klaus Schwab – tam jsou od něho infiltrovaní lidé. To je součástí té velké hry. To není věc Australana. Oni se vzbouří, a někde se už vzbouřili... V Kanadě – kdo ví, že tam byl Konvoj svobody, tři tisíce nákladáků – a zabavili jim konta, a někteří ještě dodnes sedí ve vězení? Ten samý konvoj jel v Evropě do Bruselu – milion protestujících v Bruselu. Akorát, že to nikdo neví. Lidé se prostě musí vzbouřit. Já to nechci přivolávat, ale musí se vzbouřit.

Martina: Poslední otázka: Člověk potřebuje k životu naději, a je velký zločin brát naději třeba mladým lidem. Co v tobě živí naději?

Petr Kratochvíl: Naděje je příroda, a zase příroda, víra, a taky – zní to blbě – je to pokora. Prostě pokora. Já nemám e-mailovou adresu, nemám počítač, nemám chytrý telefon. Víím, že děti toto nemůžou, že to po nich nemůžu chtít, ale je to můj vnitřní vzdor proti špatnosti.

Martina: Petře Kratochvíle, přeji hodně sil. Moc ti děkuji za tvou otevřenost a těším se, že se zase brzo setkáme, a probereme, jak vypadá svět vůkol.

Petr Kratochvíl: Martino, mě strašně mrzí, že ze mě vypadnou takové nepozitivní věci. Ale lidé, mějte se rádi, určitě to dokážeme – ale budeme muset strašně bojovat. A zahodte ty telefony!

Martina: Petře, moc ti děkuji.

Petr Kratochvíl: Nemáš zač. Bylo to příjemné, i strašně smutné. Budu mít depresi dalších čtrnáct dní.

Martina: Nebudeš sám.

ZDROJ: Radio Univsersum